

Arrest

**nr. 151 434 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 22 mei 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2010 werd ingediend door:

*Z., H. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat hij sinds 1995 in België zou verblijven doch hij legt geen bewijzen voor die aantonen dat hij sinds die datum daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef. We kunnen dan ook stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien, indien betrokkene toch daadwerkelijk kan aantonen dat hij sinds 1995 in België verblijft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zich al die tijd bewust heeft genesteld in illegaal verblijf. Betrokkene heeft geen enkele poging ondernomen om tijdens die periode zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene wist perfect dat hij alhier illegaal verbleef. Ook werd hem reeds op 15.12.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat betreft de bewering dat zijn broers en zus in België zouden wonen en de Belgische nationaliteit hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft een uitgebreide kennissen- en vriendenkring, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 5 juli 2012.

Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

*“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 22/05/2012,
geboren te (...) op (...),
van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...),
het bevel gegeven om uiterlijk op 04/08/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Voornoemde beslissing werd op 5 juli 2012 ter kennis gebracht aan verzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

Ter terechtzitting stelt de eerste voorzitter de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen. De advocaat van verzoeker betoogt dat de bestreden beslissingen tegelijkertijd genomen zijn naar aanleiding van de regularisatieaanvraag en dat zij middelen ontwikkeld heeft tegen beide bestreden beslissingen. Verzoeker bevindt zich nog steeds in België en er is contact ten kantore, aldus de advocaat van verzoeker.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Bovendien bevat het verzoekschrift geen middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"Door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 niet meer van toepassing zijn, en door geen rekening te houden met deze criteria in de beoordeling van de zaak, schendt verwerende partij het vertrouwensbeginsel.

Dit beginsel houdt in dat "het bestuur moet vermijden dat de burger in rechtmatige verwachtingen welke hij uit het bestuursoptreden punt, wordt gefrustreerd. [...] Het vertrouwensbeginsel komt er op neer dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Wie een regularisatieaanvraag had ingediend tussen 15 september en 15 december 2009 mocht er, op basis van de uitspraken gedaan door de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid naar aanleiding van de vernietiging door de Raad van State van zijn instructies van 19 juli 2009, immers van uit gaan dat op deze aanvraag nog wel degelijk de criteria vermeld in de instructies zouden worden toegepast.

De heer M. Wathelet verklaarde namelijk op 11 december 2011 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State het volgende:

"De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven. " "Met in achtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers gerespecteerd worden. " "In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert rechtszekerheid. "

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de rechtmatige verwachtingen van verzoeker onderuit haalt door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing zijn, en door deze criteria vervolgens niet te hanteren bij het beoordelen van de zaak. Dit druist in tegen de garanties die de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid had geboden, waardoor verwerende partij dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel begaat."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen.

"Toen verzoeker op 20 november 2009 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, meenden verzoeker dat hij aan alle voorwaarden voldeed om in aanmerking te komen. Hij baseerde zich daarbij op criteria in de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Deze instructie werd weliswaar vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009, maar de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bood garanties met betrekking tot het handhaven van de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker besloot weloverwogen tot het indienen van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij nadien verklaarde dat de criteria waarop verzoeker zijn aanvraag hadden gebaseerd, en op basis van dewelke hij besloten hadden tot het indienen van een aanvraag, niet meer van toepassing zijn, schendt ze het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in "dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. [...]"

Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde. "

Verzoeker baseerde zijn beslissing om een aanvraag in te dienen op het feit dat hij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, en daar ook voldoende bewijzen van in handen had. Dit deed verzoeker besluiten dat hij een grote kans op succes had. Op het tijdstip dat verzoeker zijn aanvraag indiende, kon hij echter onmogelijk voorzien dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 plots niet meer van toepassing zouden zijn. Dit vormt een duidelijke schending van het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien het voor verzoeker niet mogelijk was om de gevolgen van zijn aanvraag in te schatten op het moment dat hij de handeling stelde."

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"Het gelijkheidsbeginsel staat niet gelijk aan een verbod van onderscheid: het legt geen identieke behandeling op. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betekent het enkel dat elk verschil in behandeling redelijk verantwoord moet kunnen worden. Een verantwoording voor de verschillende behandeling is redelijk indien men het onderscheid maakt op basis van een objectief criterium. Hierna zal blijken dat dit alles behalve het geval is in voorliggende zaak.

Tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 bestond de mogelijkheid om een regularisatie-aanvraag in te dienen op basis van duurzame lokale verankering. Hoewel de instructie die deze uitzonderingsprocedure regelde, vernietigd werd door de Raad van State, bleven de criteria in deze instructie in eerste instantie van toepassing bij de beoordeling van de aanvragen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werd dit ook uitdrukkelijk bevestigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Verwerende partij hanteerde in eerste instantie de criteria in de instructie van 19 juli 2009, maar stelde na verloop van tijd haar werkwijze bij, waarbij uitdrukkelijk verklaard werd dat de bewuste criteria niet meer van toepassing zijn (zie bijvoorbeeld de motivatie van de bestreden beslissing). Deze werkwijze vormt echter een inbreuk van het gelijkheidsbeginsel.

De verschillende behandeling van gelijkaardige aanvragen tot regularisatie die allen binnen dezelfde periode werden ingediend, valt immers niet redelijk te verantwoorden.

Afhankelijk van het ogenblik waarop verwerende partij een zaak beoordeelde, werden de criteria van de instructie al dan niet toegepast. De volgorde waarin aanvragen (die binnen dezelfde periode werden ingediend) behandeld worden, is echter volstrekt willekeurig. Het onderscheid in beoordeling steunt dus duidelijk niet op een objectief criterium, maar hangt af van het moment waarop de behandeling van de zaak plaatsvindt, hetgeen volledig willekeurig bepaald wordt. Dit vormt overduidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Gelijkaardige zaken worden immers verschillend behandeld, niet op basis van een objectief criterium, maar omwille van de volstrekt willekeurige volgorde waarin ze afgehandeld worden.

In casu verwijst verzoeker naar het dossier van de heer A. Z. N., geboren te Marokko op (...) en wonende te (...). Deze man diende op 10 november 2009 een regularisatie-aanvraag in op basis van het criterium 2.8.B, met een arbeidscontract bij dezelfde werkgever als verzoeker. Hij kreeg op 10.02.2011 een brief van de dienst vreemdelingenzaken met de mededeling dat "de dienst vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats."

Mijnheer A. Z. N. beschikt ondertussen over een arbeidsvergunning en een verblijfsvergunning.

Beide dossiers werden ingediend naar aanleiding van de regularisatie-campagne van 2009, beide dossiers bevatten dezelfde arbeidsovereenkomst met dezelfde werkgever. In het ene dossier wordt een positieve beslissing genomen, in het andere een negatieve beslissing. Het enige verschil is dat het ene dossier behandeld werd op 22 mei 2012, terwijl het andere reeds behandeld werd op 10 februari 2011. In beide gevallen was echter de instructie van 2009 reeds vernietigd door de Raad van State. Er was

dan ook niet echt objectieve reden om in beide gelijkaardige dossiers een verschillende beslissing te nemen.

Omwille van het al het voorgaande vragen verzoekers dan ook de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen besproken.

3.3. In wezen baseert verzoeker de feitelijke uiteenzetting van zijn middelen op het feit dat hij zijn aanvraag voor 15 december 2009 heeft ingediend en derhalve ook de toepassing van de instructie zich *in casu* opdringt. Hierbij dient echter te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas op 16 juli 2010 zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aan de burgemeester van zijn verblijfplaats heeft bezorgd. Bijgevolg mist verzoekers toelichting bij de middelen feitelijke grondslag. Deze vaststelling volstaat om vast te stellen dat verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker zijn betoog volledig opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betoogt onder meer dat hij zijn aanvraag heeft ingediend binnen de indieningstermijn en hij zijn beslissing om een aanvraag in te dienen baseerde op het feit dat hij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, daar ook voldoende bewijzen van had, en hij onmogelijk kon voorzien dat de criteria van voornoemde instructie plots niet meer van toepassing zouden zijn.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *"vernietigd werd door de Raad van State"* en dat bijgevolg *"de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)"*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van verzoeker dat uitspraken werden gedaan door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naar aanleiding van de vernietiging door de Raad van State van zijn instructies en de verwijzing naar de verklaring van de heer M. Wathelet, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden

beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Het vertrouwensbeginsel dat verzoeker geschonden acht, impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Dat verklaringen zouden zijn gedaan door de staatssecretaris doen hieraan geen afbreuk. Het betoog van verzoeker inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Echter, het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Verzoeker voert tevens de schending van het gelijkheidsbeginsel aan vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en betoogt dat gelijkaardige aanvragen tot regularisatie verschillend werden behandeld afhankelijk van het ogenblik waarop verweerder de zaak beoordeelde, dit in een volstrekt willekeurige volgorde waardoor het objectief criterium voor de verschillende behandeling ontbreekt. De Raad herhaalt dat bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 werd vernietigd. De Raad van State oordeelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken. Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (*cf.* RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) en de Raad wijst er op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskenning van wat bepaald is in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook *in casu* de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden zou hebben om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Net zo min is het dienstig te verwijzen naar een andere zaak.

In zoverre verzoeker betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop hij zich beriep alsnog op hem hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of hij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoeker zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen. Evenmin kan worden voorgehouden dat de criteria verkeerdelijk werden toegepast.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en meent dat de door hem aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

Een schending van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel of het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan niet worden weerhouden.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS